

מסכת שבת

פרק י

א. המצניע לזרע ולדגמא ולרפואה, והוציאו בשבת, חייב בכל שהיה. וכל אדם אין חייב עליו אלא כשעורו. חזר והכניסו, אינו חייב עליו אלא כשעורו:

ב. המוציא אכליו ונתנו על האסקפה, בין שחזר והוציאו בין שהוציאו אחר, פטור, מפני שלא עשה מלאכתו בבית אחת. קפה שהיה מלאה פרות ונתנה על האסקפה החיצונה, אף על פי שרוב הפרות מבחוץ, פטור, עד שיוציא את כל הקפה:

ג. המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפו, חייב, שכן משא בני קהת. פלאחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, באזנו ובשערו, ובפגדתו ופיה למטה, בין פגדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין:

ד. המתכוון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו, חייב. באמת אמרו, האשה החוגרת בסניר בין מלפניה ובין

מלאַחַרֵּה תִּיבֵת, שְׂכֵן רֵאוֹי לְהִיּוֹת חוּזֵר. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אַף
מִקְבְּלֵי פִתְקִין:

ה. הַמוֹצִיא כֹפֶר לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, תִּיב. הוֹצִיאוּהוּ שְׁנַיִם, פְּטוּרִין.
לֹא יָכַל אֶחָד לְהוֹצִיאוֹ וְהוֹצִיאוּהוּ שְׁנַיִם, תִּיבִים. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.
הַמוֹצִיא אֶכְלִין פְּחוֹת מִכֹּשְׁעוֹר בְּכָלִי, פְּטוֹר אַף עַל הַכָּלִי, שֶׁהַכָּלִי
טִפְּלָה לוֹ. אֵת הַחֵי בַמָּטָה, פְּטוֹר אַף עַל הַמָּטָה, שֶׁהַמָּטָה טִפְּלָה לוֹ.
אֵת הַמֵּת בַּמָּטָה, תִּיב. וְכֵן כִּזִּית מִן הַמֵּת וְכִזִּית מִן הַנִּבְלָה וְכַעֲדָשָׁה
מִן הַשָּׂרֵץ, תִּיב. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר:

ו. הַנוּטֵל צִפְרָנִיו זֶה בָּזוּ, אוֹ בְשָׁנָיו, וְכֵן שְׁעָרוֹ, וְכֵן שְׂפָמוֹ, וְכֵן זָקְנוֹ,
וְכֵן הַגּוֹדֶלֶת, וְכֵן הַכּוֹחֶלֶת, וְכֵן הַפּוֹקֶסֶת, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין מִשּׁוּם שְׁבוּת. הַתּוֹלֵשׁ מֵעֵצִיץ נָקוּב, תִּיב, וְשֹׁאֵינוֹ
נָקוּב, פְּטוֹר. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר בָּזָה וּבָזָה: